

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Rev-07-000 799
Вања Лука, 18.9.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Јанка Нинића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Р. М. из М., кога заступа Т. Т., адвокат из В., против туженог А.Д. Б. из М., кога заступа Р. Д., радник туженог, ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 014-0-Гж-06-000 601 од 07.3.2007. године, на сједници одржаној 18.9.2009. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Власеници бр. РС-76/05 од 12.6.2006. године, поништено је као незаконито рјешење туженог АД М. о отказу уговора о раду тужиоцу Р. М., бр. I-A-01-5083 од 19.08.2005. године, па је тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на послове које је обављао до доношења наведеног рјешења, или на друге послове који одговарају његовим стручним и радним способностима, почев од 19.08.2005. године као и да му плати накнаду штете на име изгубљених плата и других примања по основу рада а на која има право по Колективном уговору, Правилнику о раду и уговору о раду, све са законском затезном каматом почев од 26.10.2005. године па до исплате, те да тужени изврши уплате доприноса Фонду ПИО Филијала у Б. уз накнаду трошкова спора у износу од 1.420,00 КМ, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 014-0-Гж-06-000 601 од 07.3.2007. године жалба туженог је уважена, преиначена првостепена пресуда тако што је тужилац одбијен са тужбеним захтјевом у цјелости.

Тужилац ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Тужени је у одговору на ревизију тужиоца оспорио наводе ревизије и предложио да се иста одбије.

Тужилац у тужби захтјевом тражи заштиту права из радног односа на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је као послодавац са тужиоцем 06.09.2001. године под бр. 01-200-500, закључио уговор о раду на неодређено вријеме на радном мјесту гумара, а затим су 19.08.2004. године и 31.12.2004. године закључили уговор о раду на неодређено вријеме под измјењеним условима, по којем је тужилац засновао радни однос са туженим на радном мјесту стражара портира у сектору „правних послова, службе радне јединице обезбјеђења и противпожарне заштите“. Тужени га је 01.01.2005. године распоредио на радно мјесто поритира-чуvara стражарског мјеста у Р. Г. на којем је радио до 24.6.2005. године када је тужени њега и Н. П., такође радника туженог на истом радном мјесту привремено удаљило са рада, због основане сумње да су 22.6.2005. године починили тежу повреду радне обавезе из члана 74. тачка 1., 3. и 9. Правилника о раду туженог, због тога што 22.6.2005. године на улазу у круг Р. Г. нису евидентирали улазак М. К. који је са возилом комби око 16,25 часова извезао метално буре са 200 литара уља хидрол власништво туженог. Након проведеног дисциплинског поступка против тужиоца и Н. П. тужени је одлуком бр. I-A-01-4135/05 од 21.7.2005. године отказао уговор о раду тужиоцу и Н. П. због почињене теже повреде радне обавезе наведене у дисциплинској пријави и рјешењу о удаљењу са рада тужиоца и Н. П. Тужилац је према образложењу наведене одлуке туженог о отказу уговора о раду у току трајања дисциплинског поступка навео „да у књизи дежурстава нису евидентирали улазак и излазак возила М. К.“, а да је М. К. у току дисциплинског поступка навео „да је буре са уљем узео из магацина Г. и да су саслушани радници туженог у дисциплинском поступку Д. В., М. П. и Ж. О. тога дана видјели М. К. са возилом како долази испред магацина у Г. гдје се задржао неко вријеме а затим са возилом отишао према главној капији“. Да је М. К. кривичном пресудом првостепеног суда бр. К-159/05 од 09.02.2006. године због кривичног дјела крађе из члана 231. став 1. Кривичног закона Републике Српске, оглашен кривим и осуђен на новчану казну у износу од 300,00 КМ, због тога што је „22.6.2005. године узео метално буре од 200 литара хидрант уља и са комбијем извезао га из круга туженог“. Против наведене одлуке о престанку радног односа тужилац је поднио захтјев за његово преиспитивање која је одбијена одлуком туженог од 11.8.2005. године и да је тужилац првостепеном суду 17.10.2005. године поднио тужбу за заштиту права из радног односа.

Првостепени суд је по проведеном поступку заључио да је одлука о престанку радног односа туженог незаконита, а која је донесена „уз битне повреде дисциплинског поступка у којем је непотпуно утврђено чињенично стање што неминовно доводи до поништења одлуке о отказу уговора о раду јер изрека одлуке о изрицању дисциплинске мјере престанка радног односа мора да садржи начин, мјесто и вријеме извршења повреде радне дужности коју је радник починио уз навођење прописа којима је радња извршења повреде санкционисана и исказа о одговорности и дисциплинској мјери, што у изреци побијане одлуке није наведено, а што неминовно доводи до поништења такве одлуке“. Из тих разлога првостепени суд је удовољио тужбеном захтјеву тужиоца за поништење одлуке туженог којом је отказао уговор о раду и за

његову реинтеграцију у радни однос, уз обавезу да му тужени накнади штету на име неостварених плата и других примања на које има право по Колективном уговору, уговору о раду и правилника о раду туженог.

Другостепени суд одлучујући по жалби туженог, усваја чињенична утврђења првостепеног суда али не и закључак о незаконитости побијаног рјешења о отказу уговора о раду, при чему налазећи „да је тужени побијаном одлуком којом је тужиоцу утврђен отказ уговора о раду тачно навео опис радње и његову квалификацију“ па да је у том дијелу првостепена пресуда противрјечна наведеним доказима. Даље, да се не може прихватити тврдња првостепеног суда да критичне прилике тужилац није био на портирници главног улаза, јер да из приложене његове писмене изјаве од 23.6.2005. године јасно произилази да је био лично присутан када је комби са којим је управљао Крсмановић улазио и излазио из круга и да он и његов колега ништа сумњиво нису уочили, а сличну изјаву је дао и у дисциплинском поступку. Да су његов исказ и исказ М. К. дат у току поступка пред првостепеним судом подешени како би тужилац успио у спору, а што произилази и из исказа М. К. кога је дао у дисциплинском поступку и у кривичном поступку вођеним против њега у предмету К-159/05 у коме је навео, да је буре са уљем провезао поред главне портирнице а портири, тужилац и П. нису извршили преглед возила“. Да из захтјева тужиоца упућеном туженом за преиспитивање одлуке уговора о раду такође произилази „да је признао да је критичног дана радио на главној капији у Г. и да није евидентирао улазак и излазак М. К. са комби возилом у којем је извезао буре од 200 литара уља“. Зато је другостепени суд закључио „да је тужени у дисциплинском поступку на основу проведених доказа правилно утврдио у чему се састоји повреда радне обавезе тужиоца и правилно дао квалификацију повреде радне обавезе, као теже повреде садржане у тачки 9. члана 74. Правилника о раду туженог и правилно изрекао мјеру отказа уговора о раду с обзиром на тежину учињене повреде, па је примјеном одредби члана 229. тачка 2. и 4. Закона о парничном поступку, жалбу туженог уважио преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтјев тужиоца.

Одлука другостепеног суда је законита.

Другостепени суд је након оцјене доказа који су изведени пред првостепеним судом, правилно закључио да постоје разлози за отказ уговора о раду тужиоцу, онако како је прописано у члану 113. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 38 до 55/07, у даљем тексту: ЗР).

Наиме, другостепени суд је у односу на првостепени суд оцијенио садржину писмене изјаве који је тужилац дао 23.6.2005. године након што је против њега и Н. П. такође радника туженог који је са тужиоцем радио на радном мјесту портира чувара у руднику Г. покренут дисциплински поступак због теже повреде радне дужности учињене 22.6.2005. године, у којој (изјави) је навео „да је тога дана био лично присутан када је комби којим је управљао М. К. улазио и излазио из круга и да ништа није учинио, а затим да га је видио када је трећи пут са комби возилом дошао и да су га он и његов колега Н. П. видјели у кругу код радионице као и када је стигао до портирнице и да ни тада нису ништа сумњиво уочили“, а затим је, оцијенио исказ саслушаног свједока Р. Ђ. у којем је навео „да је и он пролазећи кроз капију видјео обојицу портира у

вријеме када је кроз капију прошао М. К.“, те оцијенио и исказ М. К. кога је дао у дисциплинском поступку против тужиоца и Н. П. у којем је навео „да је буре са уљем провезао поред главне портирнице и да портири П. и М. нису прегледали возило“ и оцијенио исказ овог свједока кога је дао као окривљени у кривичном предмету првостепеног суда бр. К-159/05 у којем је оглашен кривим за кривично дјело крађе, у којем је навео „да је наведено буре извезао кроз капију и да га ни један од портира није засутабио већ су га поздравили“.

На описани начин, другостепени суд је, и по оцјени овог суда, правино примјенио одредбе члана 8. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број бр. 58/03 до 63/07 у даљем тексту. ЗПП) и правилно поклонио вјеру наведеним доказима у односу на исказ кога је тужилац дао у поступку пред првостепеним судом у којем је саслушан као странка, у којем је измјенио исказ садржан у његовој писменој изјави од 23.6.2005. године датој у дисциплинском поступку против њега, а исказом кога је дао пред првостепеним судом не прихвата одговорност за повреде радне обавезе од 22.6.2005. године у руднику Г. када није прегледао возило којим је управљао М. К. у којем је овај незаконито присвојио 200 литара уља хидрол.

Према томе, оспорена одлука туженог о отказу уговора о раду тужиоцу донесена је због учињених тежих повреда радне обавезе из члана 74. тачка 1, 3. и 9. Правилника о раду туженог коју је извршио 22.6.2005. године када је пропустио да прегледа возило комби којим је управљао М. К. а који је прије тога неовлашћено из магазина туженог присвојио буре од 200 литара уља хидрол. На овакав начин тужилац је учинио теже повреде радне обавезе прописане у одредби члана 91. став 1. тачка 1, 3. и 9. (одбијање радника да изврши радну обавезу, злоупотреба службеног положаја са материјалним и другим штетним посљедицама по послодавца, и свјесно друго понашање радника којим се наноси штета интересу послодавца).

Пошто тужиоцу није незаконито престао радни однос код туженог, не припада му право на накнаду штете на име неостварене плате и других примања по основу рада, а зато нису испуњени услови из члана 154. Закона о Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89 и „Службени гласник РС“ број 17/93, 3/96 и 74/04), односно из члана 117. ЗРО.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, нити има недостатака у доношењу побијане одлуке на које овај суд пази по службеној дужности, па је ревизија туженог одбијена као неоснована (члан 248. ЗПП).

вијећа

Предсједник

Драгослав Лукић